

Джон Гей

Дамата и осата

Какво ли Красотата не търпи
от наглите глупаци на тълпи!
Очите ѝ пилеят своя чар.
Безсрамието в тях изсипва жар.
И ако глупостите я размиват,
презрението и насмешката – убиват.
С една муха е лесно да се справиш,
но от рояка как да се избавиш!
Изгониш одного, а се домъкнал друг,
единият оттам, а другият – оттук.
Едно конте ще препоръча второ
и третото ще дойде скоро-скоро.
Тоз, който се е запознал с глупака
и с брат му запознанство ще дочака.

Жестоко си изпаща Красотата,
като че ли навек е прокълнатата.
Но има си вина и тя самата.

След като Дорис, дамата красива,
от своята прелест дълго се опива,
унесе се във сладка дрямка
и стана за Нахалството примамка.
Замаяна оса се приближи
и взе край Дорис да кръжи.
Ту литне, ту се върне пак
възбудена, влудена чак.
Дори от пъстрото ветрило
не бяга туй проклето пъстрокрило.

Насочва се да пие дръзката оса
от устните па Дорис най-сладката роса.
А тя се мръщи: „О, господи, горко ми
от тез нахални насекоми!
От всичките беди, що пращат небесата,
изглежда, най-досадна е осата.“
А пък осата все кръжи край Дорис
и трогващо оплаква своята орис:
„Нима съм тъй презряна, ах!

На твоята красота дължи се моят грях.
Тез устни черешови със чуден аромат дъхтят
и най-безчувствения могат да влудят.
Бих пила сок с такава луда страст
от тая праскова, узряла тук край нас.“

„Не я убивай, Джени. Тя, горката,
все пак не е като мухата.“
Тъй рече Дорис и добави живо:
„Създание е тя свободно и учтиво.“
А пък осата само туй и чака.
Веднага литва право към рояка
да каже как била е Дорис с нея мила
и как от нейния най-сладък чай е пила.
Дори нарочно им показва тя
на устните си захарта.
Възбуди намекът ѝ целия рояк
и литнаха като по даден знак.
Край Дорис затанцуваха на поразия,
край устните, край нежната ѝ шия.
А после взеха да пълзят
към млечнобялата ѝ гръд.
Но тя не ги прогони, дордето не усети,
че рани правят тез нахалници проклети.

КРАЙ

© Георги Ивчев, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедьоври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3962>]